

Milana V. (*2005), jazykově nadaná a racionálně založená (pokračuje ve studiu medicíny); po určitou dobu hledala inspiraci v literárním tvoření, o umění – zejména výtvarné – totiž vždy projevovala zvýšený zájem.

Autorka velice přesně analyzuje svoje pocity, je soustředěná, a z této tvůrčí koncentrace, ze které občas zavane zvláštní chlad, přináší působivé líčení extrémních situací. Realita a fantazie stojí tváří v tvář a mezi nimi ona, aby rozhodla, na čí stranu zaměří svou pozornost. K takovým patří i úryvek z prózy *Strach* (2021).

1. V čem připomíná text filmové vyprávění?
2. Pokuste se načrtnout prostředí a čas, ve kterém se ukázka odehrává.
Co je sjednocujícím rysem všech detailů?
3. Zamyslete se a zkuste popsat ze všech různých úhlů pojem strachu.
4. Zažili jste někdy panickou hrůzu?
5. Jeden zajímavý stylový prvek přibližuje efekt šoku. Hrdinka se v takovém okamžiku bojí a zároveň nechápe, co se děje. Najděte tento prvek a vysvětlete jeho použití.

Strach

Po dlouhém dni v práci jsem se vracela domů až pozdě večer, kdy cesty byly liduprázdné a obklopovala mě pouze tma. Byla zima a na lesní cestě zbylo z bílého sněhu jen pošlapané bláto. Chodila jsem tady bez problému po tmě už mnohokrát, ale dnes jsem cítila něco zvláštního. Měla jsem pocit, jako by mě někdo sledoval.

Nejdříve jsem si říkala, že se mi jen něco zdá kvůli únavě a jsem paranoidní, ale každý zvuk vyvolával mou nejistotu. Začala jsem lehce nadsakovat při křupnutí větvičky, zrychlovala jsem krok po zahlédnutí jakéhokoli stínu.

Zastavila jsem se. Takhle už to dál nemůže pokračovat, řekla jsem si. Uklidnila jsem své bušící srdce v hrudi a po chvilce jsem šla klidným krokem dál. Uvědomila jsem si, jaké hlouposti mě děsily, a musela jsem se sama nad sebou zasmát. Už jsem byla blízko svého domu, proto jsem se již radovala z představy horké koupele s oblíbenou knížkou, když jsem zahlédla první kameru na svém pozemku. Náhle slyším srdcervoucí křik a můj dech se automaticky zastavuje. Stojím chvíli na místě a nevím, co se sebou dělat. Moje předchozí obavy se vrací zpět, najednou se mi zhoršuje vidění. Cítím, jak mé tělo padá na zem.

Za nějakou dobu stojím opět na nohou a snažím si vzpomenout, co se právě stalo. Už vím – křik. Běžím co nejrychleji po obrovské zahradě do bezpečí domova, ale pak něco zahlédnu. Je to obrovské stvoření, připomínající děsivého muže. Jeho obrovské oči vyvolávající hrůzu na mě hledí, zatím co ve svých obrovských dlaních drží zdeformované tělo, které dříve muselo patřit člověku. Nestvůra se nehýbe, pouze se dívá mým směrem a svým pohledem vyvolává ještě větší strach. Má ústa se otevírají a já slyším, jak se krajinou prolévá zvláště povědomý křik. Rychle běžím pryč, dokud se nedostanu domů. V panice se zavírám v ložnici a opět ztrácím vědomí.

Snažila jsem se přemýšlet racionálně a napadlo mě, že to vše byl pouze zlý sen. Existovala pouze jedna možnost, jak záhadu vyřešit. Musela jsem vidět záznamy z kamer. Konečně jsem našla sebe, jak jdu pomalu k domu. Najednou jsem viděla, jak křičím a padám na zem. To, co jsem slyšela, nebyl někdo jiný než já. Ale proč?

I když od tohoto zážitku uběhlo mnoho měsíců, doted' mě udivuje, do jaké míry nás může ovlivnit strach. Donutí nás představovat si věci z našich nejstrašnějších nočních můr a naprosto mění náš pohled na okolní svět.

